

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3722/2538

นาย รัฐ เอกชัยชาญเวชโยทก์ นาย ทวี สุวรรณวิภากรจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 2, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3, ป.พ.พ. มาตรา 653

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยออกเช็คสั่งจ่ายเงิน 100,000 บาทเพื่อชำระหนี้แก่โจทก์โดยจำเลยได้บันทึกด้วยว่าได้ออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่จำเลยได้กู้ยืมจากโจทก์โดยทำบันทึกดังกล่าวภายหลังที่ออกเช็คชำระหนี้แก่โจทก์แล้วแม้กระทำให้ในวันเดียวกันก็ตามดังนี้แม้จำเลยเป็นหนี้โจทก์อยู่จริงแต่หนี้นั้นไม่อาจบังคับได้ตามกฎหมายจึงขาดองค์ประกอบความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค โจทก์ ฟ้อง ขอให้ ลงโทษ จำเลย ตาม พระราชบัญญัติ ว่าด้วย ความผิดอัน เกิดจาก การ ใช้ เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ศาลชั้นต้น ได้สวน มูลฟ้อง แล้ว เห็นว่า การกระทำ ของ จำเลยไม่เป็น ความผิด พิพากษายก ฟ้องโจทก์ อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ ภาค 3 พิพากษายืนโจทก์ ฎีกา โดย ผู้พิพากษา ซึ่ง ลงชื่อ ใน คำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ ภาค 3อนุญาต ให้ ฎีกาศาลฎีกา วินิจฉัย ว่า "มี ปัญหา ที่ ต้อง วินิจฉัย ตาม ฎีกา โจทก์ ว่าการกระทำ ของ จำเลย เป็น ความผิด ตาม พระราชบัญญัติ ว่าด้วย ความผิดอัน เกิดจาก การ ใช้ เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 หรือไม่ เห็นว่าตาม พระราชบัญญัติ ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 บัญญัติ ว่า "ผู้ใด ออก เช็ค ที่ ชำระหนี้ ที่ มี อยู่ จริง และบังคับ ได้ ตาม กฎหมาย โดยมี ลักษณะ หรือ มี การกระทำ อย่างใด อย่างหนึ่งดัง ต่อไป นี้ (1) เจตนา ที่ จะ ไม่ให้ มี การ ใช้ เงิน ตามเช็ค ฯลฯ " เห็นว่า การกระทำ ใด จะ มีมูล ความผิด ตาม กฎหมาย ดังกล่าว จะ ต้อง พิจารณา ได้ความ ว่ามี หนี้ ที่ ต้อง ชำระ ก่อน และ หนี้ นั้น จะ ต้อง บังคับ ได้ ตาม กฎหมายเช่น กู้เงิน กัน เกินกว่า 50 บาท ขึ้น ไป ถ้า มิได้ มี หลักฐาน แห่ง การกู้ยืม เป็น หนังสือ อย่างใด อย่างหนึ่ง ลงลายมือชื่อ ผู้ยืม เป็น สำคัญจะ ฟ้องร้อง ให้ บังคับคดี หาได้ไม่ ดัง ที่ บัญญัติ ไว้ ใน ประมวล กฎหมายแพ่ง และ พาณิชย มาตรา 653 วรรคหนึ่ง และได้ มี การ ออก เช็ค เพื่อชำระหนี้ ดังกล่าว นั้น สำหรับ กรณี ของ โจทก์ ได้ความ ว่า จำเลย ได้ ยืมเงินโจทก์ ไป จำนวน 100,000 บาท โดย ไม่มี หลักฐาน แห่ง การ กู้ยืม เป็น หนังสือแต่อย่างใด ต่อมา วันที่ 27 พฤศจิกายน 2535 จำเลย ได้ ออก เช็ค สั่งจ่ายเงิน 100,000 บาท ลงวันที่ ล่วงหน้า เป็น วันที่ 27 มกราคม 2536เพื่อ ชำระหนี้ ให้ แก่ โจทก์ โดย ใน วันออกเช็ค จำเลย ได้ บันทึก ไว้ ด้วย ว่าจำเลย ได้ ออก เช็ค เพื่อ ชำระหนี้ ที่ จำเลย ได้ กู้ยืม จาก โจทก์ ไว้ แล้วปรากฏ ตาม เอกสาร หมายเลข จ. 2 ซึ่ง โจทก์ มี เฉพาะ เอกสาร หมายเลข จ. 2ฉบับ เดียว ที่ อ้าง เป็น หลักฐาน ว่า จำเลย ได้ กู้เงิน โจทก์ ไป จำนวน 100,000 บาท เห็นได้ว่า เอกสาร หมายเลข จ. 2 ได้ กระทำ ขึ้น ภายหลัง ที่ออก เช็ค แล้ว แม้ จะ ได้ กระทำ ใน วันเดียว กัน ก็ ตาม ถือได้ว่า ขณะที่จำเลย ออก เช็ค ให้ โจทก์ นั้น แม้ จะ ฟัง ว่า จำเลย เป็น หนี้ โจทก์ อยู่ จริงแต่ หนี้ นั้น ก็ ไม่อาจ บังคับ ได้ ตาม กฎหมาย การกระทำ ของ จำเลย จึง ขาดองค์ประกอบ ความผิด ตาม พระราชบัญญัติ ว่าด้วย ความผิด อัน เกิดจาก การใช้ เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 การกระทำ ของ จำเลย จึง ไม่เป็น ความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคหนึ่ง ที่ ศาลล่าง ทั้ง สอง พิพากษาต้อง กัน มา นั้น ชอบแล้ว ฎีกา โจทก์ ฟังไม่ขึ้น "พิพากษายืน อุทธรณ์ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับ ปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3722/2538นาย รัฐ เอกชัยชาญเวชโยทก์นาย ทวี

สุวรรณวิภากรจำเลย ป.พ.พ. ม. 653 วรรคหนึ่ง พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2497 ม. 4 จำเลยออกเช็คสั่งจ่ายเงิน 100,000 บาทเพื่อชำระหนี้แก่โจทก์โดยจำเลยได้บันทึกด้วยว่าได้ออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่จำเลยได้กู้ยืมจากโจทก์โดยทำบันทึกดังกล่าวภายหลังที่ออกเช็คชำระหนี้แก่โจทก์แล้วแม้กระทำในวันเดียวกันก็ตามดังนี้แม้จำเลยเป็นหนี้โจทก์อยู่จริงแต่หนี้นั้นไม่อาจบังคับได้ตามกฎหมายจึงขาดองค์ประกอบความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค โจทก์ ฟ้อง ขอให้ ลงโทษ จำเลย ตาม พระราชบัญญัติ ว่าด้วย ความผิดอัน เกิดจากการ ใช้ เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ศาลชั้นต้น ไต่สวน มูลฟ้อง แล้ว เห็นว่า การกระทำ ของ จำเลยไม่ เป็น ความผิด พินาศหายก ฟ้องโจทก์ อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ ภาค 3 พินาศหายินโจทก์ ฎีกา โดย ผู้พิพากษา ซึ่ง ลงชื่อ ใน คำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ ภาค 3อนุญาต ให้ ฎีกาศาลฎีกา วินิจฉัย ว่า "มี ปัญหา ที่ ต้อง วินิจฉัย ตาม ฎีกา โจทก์ ว่าการกระทำ ของ จำเลย เป็น ความผิด ตาม พระราชบัญญัติ ว่าด้วย ความผิดอัน เกิดจาก การ ใช้ เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 หรือไม่ เห็นว่าตาม พระราชบัญญัติ ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 บัญญัติ ว่า "ผู้ใด ออก เช็ค ที่ ชำระหนี้ ที่ มี อยู่ จริง และบังคับ ได้ ตาม กฎหมาย โดย มี ลักษณะ หรือ มี การกระทำ อย่างใด อย่างหนึ่งดัง ต่อไป นี้ (1) เจตนา ที่ จะ ไม่ให้ มี การ ใช้ เงิน ตามเช็ค ฯลฯ " เห็นว่า การกระทำใด จะ มีมูล ความผิด ตาม กฎหมาย ดังกล่าว จะ ต้อง พิจารณาได้ความ ว่ามี หนี้ ที่ จะ ต้อง ชำระ ก่อน และ หนี้ นั้น จะ ต้อง บังคับ ได้ ตาม กฎหมายเช่น กู้เงิน กัน เกินกว่า 50 บาท ขึ้น ไป ถ้า มิได้ มี หลักฐาน แห่ง การกู้ยืม เป็น หนังสือ อย่างใด อย่างหนึ่ง ลงลายมือชื่อ ผู้ยืม เป็น สำคัญจะ ฟ้องร้อง ให้ บังคับคดี หาได้ไม่ ดัง ที่ บัญญัติ ไว้ ใน ประมวล กฎหมายแพ่ง และ พาณิชย มาตรา 653 วรรคหนึ่ง และ ได้ มี การ ออก เช็ค เพื่อชำระหนี้ ดังกล่าว นั้น สำหรับ กรณี ของ โจทก์ ได้ความ ว่า จำเลย ได้ ยืมเงินโจทก์ ไป จำนวน 100,000 บาท โดย ไม่มี หลักฐาน แห่ง การ กู้ยืม เป็น หนังสือแต่อย่างใด ต่อมา วันที่ 27 พฤศจิกายน 2535 จำเลย ได้ ออก เช็ค สั่งจ่ายเงิน 100,000 บาท ลงวันที่ ล่วงหน้า เป็น วันที่ 27 มกราคม 2536เพื่อ ชำระหนี้ ให้ แก่ โจทก์ โดย ใน วันออกเช็ค จำเลย ได้ บันทึก ไว้ ด้วย ว่าจำเลย ได้ ออก เช็ค เพื่อ ชำระหนี้ ที่ จำเลย ได้ กู้ยืม จาก โจทก์ ไว้ แล้วปรากฏ ตาม เอกสาร หมาย จ. 2 ซึ่ง โจทก์ มี เฉพาะ เอกสาร หมาย จ. 2ฉบับ เดียว ที่ อ้าง เป็น หลักฐาน ว่า จำเลย ได้ กู้เงิน โจทก์ ไป จำนวน 100,000 บาท เห็นได้ว่า เอกสาร หมาย จ. 2 ได้ กระทำ ขึ้น ภายหลัง ที่ออก เช็ค แล้ว แม้ จะ ได้ กระทำใน วันเดียว กัน ก็ ตาม ถือได้ว่า ขณะที่จำเลย ออก เช็ค ให้โจทก์ นั้น แม้ จะ ฟัง ว่า จำเลย เป็น หนี้ โจทก์ อยู่ จริงแต่ หนี้ นั้น ก็ ไม่อาจ บังคับ ได้ ตาม กฎหมาย การกระทำ ของ จำเลย จึง ขาดองค์ประกอบ ความผิด ตาม พระราชบัญญัติ ว่าด้วย ความผิด อัน เกิดจาก การใช้ เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 การกระทำ ของ จำเลย จึง ไม่เป็น ความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคหนึ่ง ที่ ศาลล่าง ทั้ง สอง พินาศขาดต้อง กัน มา นั้น ชอบแล้ว ฎีกา โจทก์ ฟังไม่ขึ้น "พิพากษายืน(นิวัฒน์ แก้วเกิดเคน-ยงยุทธ ธารีสาร-ยรรยง ปานูราช)แหล่งที่มาสำนักงานส่งเสริมงานตุลาการแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกา หมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเลขเหตุ

คำพิพากษา

คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องในชั้นไต่สวนมูลฟ้องโดยเห็นว่าการกระทำของจำเลยไม่มีความผิดโจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พินาศหายินโจทก์ฎีกาโดยผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 อนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกา วินิจฉัยไว้ตอนหนึ่งว่าแม้จะฟังว่าจำเลย

เป็นหนี้โจทก์อยู่จริงแต่หนี้นั้นก็ไม่สามารถบังคับได้ตามกฎหมายการกระทำของจำเลยจึงขาด
องค์ประกอบความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค

พ.ศ.2534มาตรา4การกระทำของจำเลยจึงไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา2วรรคหนึ่ง ปัญหาว่าการกระทำอย่างไรจึงจะเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วย
ความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คพ.ศ.2534มาตรา4อันเป็นบทบัญญัติที่มีการแก้ไขใหม่ ข้อพิจารณา
ประการแรกในทางปฏิบัติที่จะดำเนินคดีตามบทบัญญัติดังกล่าวคงต้องพิจารณาจากบทบัญญัติ
มาตรา4ซึ่งมีข้อแตกต่างจากบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค
พ.ศ.2497มาตรา3 โดยพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค

พ.ศ.2534มาตรา4บัญญัติว่า"ผู้ใดออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมายโดยมี
ลักษณะหรือมีการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ (1)เจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คนั้น
(2)ในขณะที่ออกเช็คคนนั้นไม่มีเงินในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ (3)ให้ใช้เงินมีจำนวนสูงกว่าจำนวน
เงินที่มีอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ในขณะที่ออกเช็คคนนั้น (4)ถอนเงินทั้งหมดหรือแต่บางส่วน
ออกจากบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินตามเช็คจนจำนวนเงินเหลือไม่เพียงพอที่จะใช้เงินตามเช็คคนนั้นได้
(5)ห้ามธนาคารมิให้ใช้เงินตามเช็คคนนั้นโดยเจตนาทุจริต" ดังนั้นผลในทางปฏิบัติคือการบรรยายคำ
ฟ้องคดีการนำสืบการกระทำของจำเลยก็ดีโดยเฉพาะกรณีราษฎรเป็นโจทก์ฟ้องคดีเองการนำสืบ
ชั้นไต่สวนมูลฟ้องจะต้องได้ความสำคัญในชั้นแรกสุดก็คือต้องมีการออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริง
คือเป็นหนี้กันจริงๆก่อนที่จะมีการออกเช็คชำระหนี้เช่นเป็นหนี้ค่าจ้างเหมาต่อเติมบ้านเป็น
เงิน100,000บาทแล้วออกเช็คเพื่อชำระหนี้ดังกล่าวนั้นแม้จะลงวันที่ล่วงหน้าก็ตามไม่ใช่ข้อสำคัญ
ถือว่ามี การออกเช็คชำระหนี้ที่มีอยู่จริงแล้วการบรรยายคำฟ้องในส่วนนี้และรวมทั้งการนำสืบชั้น
ไต่สวนมูลฟ้องหรือสืบพยานโจทก์ไม่สู้มีปัญหาแต่ที่พลาดพลั้งหรือผิดพลาดกันจะเป็น

องค์ประกอบหรือหลักเกณฑ์ในทางกฎหมายที่ว่าหนี้นั้นต้องเป็นหนี้ที่บังคับได้ตามกฎหมายในส่วน
นี้มีข้อผิดพลาดอยู่เสมอแม้ศาลฎีกาได้วางแนวบรรทัดฐานว่าหนี้ใดเป็นหนี้ที่บังคับได้
ตามกฎหมายหรือบังคับไม่ได้ตามกฎหมายไปแล้วก็ตามเช่นเช็คชำระหนี้เงินกู้ยืมเกินกว่า50บาทที่
มิได้มีหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อผู้กู้ไว้(คำพิพากษาศาลฎีกาที่1717/2535และ385/2536ซึ่ง
กรณีเหล่านี้แม้มีมูลกู้ยืมจริงแต่ไม่อาจฟ้องร้องบังคับคดีแพ่งให้ผู้กู้ยืมชำระเงินแก่ผู้ให้กู้ยืมได้เพราะ
ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา653วรรคหนึ่งที่ว่าการกู้ยืมเงินกันเกิน
กว่า50บาทถ้ามิได้มีหลักฐานเป็นหนังสืออย่างใดอย่างหนึ่งลงลายมือชื่อผู้ยืมเป็นสำคัญจะฟ้องร้อง
ให้บังคับคดีหาได้ไม่ สำหรับคดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องครบหลักเกณฑ์หรือองค์ประกอบความผิดตาม
พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คพ.ศ.2534มาตรา4โดยบรรยายส่วนนี้ว่า
เป็นการออกเช็คเพื่อชำระหนี้เงินยืมที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมายให้แก่โจทก์ซึ่งศาลมีคำสั่ง
ให้ไต่สวนมูลฟ้องเสียก่อนเพราะเป็นคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ฟ้องคดีเองแต่ในชั้นไต่สวนมูลฟ้องนี้เอง
โจทก์นำสืบในส่วนที่เป็นหนี้บังคับได้ตามกฎหมายมีข้อที่น่าศึกษาสำหรับการนำสืบพยานหลักฐาน
ในการออกเช็คชำระหนี้มากโดยศาลฎีกามีคำวินิจฉัยว่าจำเลยได้ยืมเงินโจทก์ไป

จำนวน100,000บาทโดยไม่มีหลักฐานแห่งการกู้ยืมเป็นหนังสือแต่อย่างใดต่อมา
วันที่27พฤศจิกายน2535จำเลยได้ออกเช็คสั่งจ่ายเงิน100,000บาทลงวันที่ล่วงหน้าเป็น
วันที่27มกราคม2536เพื่อชำระหนี้ให้แก่โจทก์โดยในวันออกเช็คจำเลยได้บันทึกด้วยว่าจำเลยได้
ออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่จำเลยกู้ยืมจากโจทก์ไว้แล้วซึ่งโจทก์มีเฉพาะเอกสารดังกล่าวเป็นหลักฐาน
ว่าจำเลยได้กู้เงินโจทก์ไปจำนวน100,000บาทซึ่งกระทำขึ้นภายหลังจากออกเช็คแล้วแม้กระทำใน

วันเดียวกันก็ตามก็ถือได้ว่าขณะที่จำเลยออกเช็คให้โจทก์นั้นแม้จะฟังว่าจำเลยเป็นหนี้โจทก์อยู่จริง แต่หนี้นั้นก็ไมอาจบังคับได้ตามกฎหมาย คำวินิจฉัยของศาลฎีกาในส่วนนี้คงเน้นว่าขณะที่ออกเช็คชำระหนี้คือวันที่มอบเช็คชำระหนี้แม้เช็คลงวันที่ล่วงหน้าก็ตามในขณะนั้นต้องฟังได้ว่ามีหนี้กันมาก่อนแล้วและขณะเดียวกันหนี้ก็ต้องบังคับได้ตามกฎหมายแต่หนี้กู้ยืมรายนี้แม้ฟังว่าเป็นหนี้กู้ยืมมาก่อนออกเช็คชำระหนี้ก็ตามแต่หนี้กู้ยืมรายนี้หนี้เงินกู้ยืมเกินกว่า50บาทซึ่งขณะที่ออกเช็คไม่ปรากฏว่าจำเลยผู้กู้ยืมได้ทำหลักฐานเป็นหนังสือแห่งการกู้ยืมลงลายมือชื่อของจำเลยให้แก่โจทก์ไว้ก่อนหากแต่เพียงทำให้ภายหลังจากออกเช็คให้แก่โจทก์แล้วซึ่งเป็นกรณีมีหลักฐานอันสามารถบังคับได้ตามกฎหมายที่เกิดภายหลังออกเช็คเพื่อชำระหนี้ไปแล้วการกระทำของจำเลยจึงไม่ครบองค์ประกอบความผิดตามฟ้อง กรณีถ้าข้อเท็จจริงเปลี่ยนไปเป็นว่าก่อนจำเลยออกเช็คจำเลยได้ทำบันทึกว่าได้กู้ยืมเงินโจทก์ไป100,000บาทแล้วลงลายมือชื่อจำเลยไว้แล้วและในวันเดียวกันนั้นหลังจากมอบบันทึกให้แก่โจทก์จำเลยได้ออกเช็คลงวันที่ล่วงหน้าเพื่อชำระหนี้ตามบันทึกดังกล่าวมีปัญหาว่าแนวคำวินิจฉัยของศาลฎีกาจะเปลี่ยนไปหรือไม่เห็นว่าจะต้องพิจารณาว่าบันทึกนั้นเป็นหลักฐานแห่งการกู้ยืมเงินหรือไม่ถ้าเป็นหลักฐานแห่งการกู้ยืมเงินก็คงเข้าหลักเกณฑ์หรือองค์ประกอบความผิดเบื้องต้นแล้วคือหนี้มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมายการออกเช็คเพื่อชำระหนี้ดังกล่าวย่อมเข้าองค์ประกอบที่จะเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คพ.ศ.2534มาตรา4แล้ว ตัวอย่างคดีนี้นับเป็นเรื่องน่าศึกษาในทางปฏิบัติทั้งในการรับชำระหนี้ด้วยเช็คสำหรับการให้กู้ยืมเงินและการนำสืบในชั้นศาล ?พลประสิทธิ์ฤทธิรักษา? คำพิพากษา: โจทก์ ฟ้อง ขอให้ ลงโทษ จำเลย ตาม พระราชบัญญัติ ว่าด้วย ความผิดอัน เกิดจาก การใช้ เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4ศาลชั้นต้น ไต่สวน มูลฟ้อง แล้ว เห็นว่า การกระทำ ของ จำเลยไม่ เป็น ความผิด พิพากษายก ฟ้องโจทก์ อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ ภาค 3 พิพากษายืนโจทก์ ฎีกา โดย ผู้พิพากษา ซึ่ง ลงชื่อ ใน คำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ ภาค 3อนุญาต ให้ ฎีกาศาลฎีกา วินิจฉัย ว่า "มี ปัญหา ที่ ต้อง วินิจฉัย ตาม ฎีกา โจทก์ ว่าการกระทำ ของ จำเลย เป็น ความผิด ตาม พระราชบัญญัติ ว่าด้วย ความผิดอัน เกิดจาก การใช้ เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 หรือไม่ เห็นว่าตาม พระราชบัญญัติ ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534มาตรา 4 บัญญัติ ว่า "ผู้ใด ออก เช็ค ที่ ชำระหนี้ ที่ มี อยู่ จริง และบังคับ ได้ ตาม กฎหมาย โดยมี ลักษณะ หรือ มี การกระทำ อย่างใด อย่างหนึ่งดัง ต่อไป นี้ (1) เจตนา ที่ จะ ไม่ให้ มี การ ใช้ เงิน ตามเช็ค ฯลฯ " เห็นว่า การกระทำ ไດ จะ มีมูล ความผิด ตาม กฎหมาย ดังกล่าว จะ ต้อง พิจารณาได้ความ ว่ามี หนี้ ที่ จะ ต้อง ชำระ ก่อน และ หนี้ นั้น จะ ต้อง บังคับ ได้ ตาม กฎหมายเช่น กู้เงิน กัน เกินกว่า 50 บาท ขึ้น ไป ถ้า มีได้ มี หลักฐาน แห่ง การกู้ยืม เป็น หนังสือ อย่างใด อย่างหนึ่ง ลงลายมือชื่อ ผู้ยืม เป็น สำคัญจะ ฟ้องร้อง ให้ บังคับคดี หาได้ไม่ ดัง ที่ บัญญัติ ไว้ ใน ประมวล กฎหมายแพ่ง และ พาณิชย มาตรา 653 วรรคหนึ่ง และ ได้ มี การ ออก เช็ค เพื่อชำระหนี้ ดังกล่าว นั้น สำหรับ กรณี ของ โจทก์ ได้ความ ว่า จำเลย ได้ ยืมเงินโจทก์ ไป จำนวน 100,000 บาท โดย ไม่มี หลักฐาน แห่ง การ กู้ยืม เป็น หนังสือแต่อย่างใด ต่อมา วันที่ 27 พฤศจิกายน 2535 จำเลย ได้ ออก เช็ค สั่งจ่ายเงิน 100,000 บาท ลงวันที่ ล่วงหน้า เป็น วันที่ 27 มกราคม 2536เพื่อ ชำระหนี้ ให้ แก่ โจทก์ โดย ใน วันออกเช็ค จำเลย ได้ บันทึก ไว้ ด้วย ว่าจำเลย ได้ ออก เช็ค เพื่อ ชำระหนี้ ที่ จำเลย ได้ กู้ยืม จาก โจทก์ ไว้ แล้วปรากฏ ตาม เอกสาร หมายเลข จ. 2 ซึ่ง โจทก์ มี เฉพาะ เอกสาร หมายเลข จ. 2ฉบับ เดียว ที่ อ้าง เป็น หลักฐาน ว่า จำเลย ได้ กู้เงิน โจทก์ไป จำนวน100,000 บาท เห็นได้ว่า เอกสาร หมายเลข จ. 2ได้ กระทำ ขึ้น ภายหลัง ที่ออก เช็ค แล้ว แม้ จะ ได้ กระทำ ใน วันเดียวก กัน ก็ ตาม ถือได้ว่า

ขณะที่จำเลย ออก เชื้อ ให้ โจทก์ นั้น แม้ จะ ฟัง ว่า จำเลย เป็น หนี้ โจทก์ อยู่ จริงแต่ หนี้ นั้น ก็ ไม่อาจ บังคับ ได้ ตาม กฎหมาย การกระทำ ของ จำเลย จึง ขาดองค์ประกอบ ความผิด ตาม พระราชบัญญัติ ว่าด้วย ความผิด อัน เกิดจาก การใช้ เชื้อ พ.ศ. 2534 มาตรา 4 การกระทำ ของ จำเลย จึง ไม่เป็น ความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคหนึ่ง ที่ ศาลล่าง ทั้ง สอง พิพากษาต้อง กัน มา นั้น ชอบแล้ว ฎีกา โจทก์ ฟังไม่ขึ้น "พิพากษายืน

องค์คณะ

นิวัฒน์ แก้วเกิดเคน · ยงยุทธ ธารีสาร · ยรรยง ปานุราช

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3722/2538>